
Nezvěstná

Jina věděla, že kdyby ji proškolil méně důkladně, mohl by snáz tvrdit, že na dané úkoly nestačí. Přestože jí neustále dával najevo, že o ni v týmu nestojí, nemohla ho obvinít, že se jí dostatečně nevěnuje, aby se jí zbavil. Naopak, musela uznat, že se projevuje jako pevný charakter a dobrý velitel, který ji neustále povzbuzuje, aby vydržela, běžela rychleji, snažila se vydržet nebo chytila druhý dech. Pokud z programu opravdu nakonec vyletí, jak to podal, nebude to rozhodně jeho vina.

Zatímco pracovala na novém úkolu, šel si s Boomem o něčem stranou promluvit. Nejspíš se rozhodovali, jestli se budou nebo nebudou obtěžovat s jejím hledáním, pokud v lese zabloudí.

Pak zkontroloval výsledek její práce s kompasem a přikývl. „Fajn. Uděláme to takhle. Budeš mít časový limit,“ pokračoval po chvilce a mrkl na hodinky. „Musíš mě najít dost rychle na to, abychom se z lesa dostali do setmění. Když budeš moc pomalá, budeme to cvičení opakovat, dokud se to nepovede.“

„Dneska večer?“ vyděsila se, protože odpoledne rychle ubíhalo, a představa, že bude po lese pobíhat v noci se jí vůbec nelíbila. To byl nejlepší způsob, jak si něco zlomit anebo šlápnout na hada, kterých tu byla spousta. Navíc by nikdy nahlas nepřiznala, že má taky strach ze tmy. Dnes už dokázala spát bez rozsvícené lampičky, za což se jí doma vždycky posmívali, a navíc u sebe měla baterku, ale i tak.

Levimu už docházela trpělivost. „Ne, dneska ne.“ Pak se zamyslel. „Noční cvičení by ale taky možná neškodilo. To necháme na jindy.“

Že radši nedržela pusou.

Pak se objevil instruktor v jednom ze služebních aut a Levi se vyhoupl na korbu a nechal se odvézt. Jina se odvrátila a vydala se k chladicímu boxu. „Je tam ještě nějaká voda?“ Obvykle jim chladicí box doplňovali každou hodinu, ale protože pracovní den pomalu končil, mohla už být všechna voda vypitá.

Nestalo se. Vzala si tedy láhev a rovnou půlku vypila, protože vedro z ní ten den vysávalo vláhu mnohem rychleji. Pak se začala rozhlížet po něčem, v čem by si pár lahví mohla vzít s sebou. Když jí Snake hodil malou plátěnou tašku, byla vděčná, přestože ta věc páchla a vypadala, jako by nikdy neviděla pračku. Na mužskou špínu už si ale pomalu zvykala.

Zatímco čekala, až přijdou Leviho souřadnice, seděla s kompasem nad mapou, aby se ještě trochu pocvičila.

„A nezapomeň si vzít baterku,“ prohodil Voodoo škodolibě.

Jasně pochyboval o tom, že by Jina stihla Leviho najít a přivést do setmění. Ona jen pokrčila rameny. „Dobrý nápad.“ Jestli Voodoo věřil, že ji tím urazí, měl by se víc snažit.

Minuty ale ubíhaly, a tak brzy znejistěla. Čím dál se Levi rozhodl zajet, tím těžší bude najít ho včas. Udělá jí to snad schválně příliš těžké?

Jen co na to pomyslela, cinknul její i Boomův mobil, že přišla smska. Leviho souřadnice

Instinkt jí říkal, aby si pospíšila, ale raději se zaměřila na přesnost. Našla podle mapy jeho pozici a ještě to pro jistotu ověřila. Chvilí mapu studovala a pochopila, že existují dvě možné trasy. Levi jí úkol ztížil. Jít přímo totiž znamenalo ten nejtěžší možný terén – prudké kopce, hustou vegetaci a říčku, která možná nepůjde všude přebrodit. Delší cesta byla snazší, ale řece se stejně nemohla vyhnout.

Neprosila Booma nebo Snakea, kteří se k ní chovali nejprívětivěji, aby jí pomohli a potvrdili, že se nespletla. Tohle musí zvládnout sama.

Složila tedy mapu, schovala ji do kapsy na zip a tašku s vodou přehodila křížem přes prsa. Pak rychlým poklusem vyrazila k lesu. Věděla, že ji běh v horku rychle vyčerpá, ale na chůzi nezbyl čas.

Cvičiště raději oběhla, protože zkrátit si cestu mezi skupinami lidí při tréninku bylo nebezpečné. Za parkovištěm bylo menší pole zarostlé plevelem, kde se zastavila, aby zkontrolovala svoji polohu.

Ještě se nedostala dost na sever, aby nerovný terén mohla oběhnout.

Na okraji dalšího pole zakrýval vysoký plevel odvodňovací strouhu, které si včas nevšimla. Nestihla ji přeskočit a skončila po kolena ve vodě. Nezranila se, ale kalná zelená voda jí ihned natekla do bot.

„Krucinál,“ zaklela a chytla se šlahounu, aby ze strouhy snáz vylezla. Byl ostnatý a poranil jí dlaň. „Do hajzlu!“ ulevila si znova, ale neztrácela čas tím, že by nepřátelskou rostlinu rozsekala na kusy. Místo toho si sedla na zem, vylila vodu z bot a běžela dál.

Po dalším kilometru se zastavila a zkontrolovala kompas. Už byla dost na západě, teď musela přímo na sever. Podle souřadnic, které Levi poslal, by měl čekat na místě vzdáleném osm kilometrů.

Osm kilometrů. To by měla zvládnout, pokud trasa, kterou vybrala, nebude stejně vyčerpávající jako ta přímá. Ještě před dvěma měsíci by osm kilometrů neuběhla, rozhodně ne dostatečně rychle.

Teď se cítila na vrcholu sil a měla chuť to zařvat do světa. Jistě, jako by jí na to stačil dech.

Pak už se ocitla v lese. Rychle si našla dlouhý klacek, který mohla použít jako oporu v nerovném terénu, ale i na obranu proti hadům. Znovu se napila, protože z ní pot ve vlhkém lese tekł proudem, a pokračovala dál. Ihned ji obklopil roj komárů, a jeden jí dokonce vletěl do nosní dírky. Musela se tedy zastavit, protože odfrkávání nepomohlo. Chvíli poskakovala na místě a pohazovala hlavou, než se hmyzu v nose zbavila. Pak děkovala svému andělu strážnému – věřila, že všichni, nejen katolíci, nějakého mají – že ji kluci z týmu při něčem takovém neviděli. To by si jistě hezky odsákala. Možná by dostala i přezdívkou Komár.

Při tom pomýšlení začala být za nenáviděnou Babe vděčná.

Když měla půlku cesty za sebou, uvědomila si jiný problém.

Vodou nasáklé boty a ponožky jí bolestivě odíraly nohy. Jasně cítila, jak se jí tvoří puchýře na patách i prstech, a to měla boty, které jí padly ze všech nejlépe. Do háje! Už v nich naběhala spousty kilometrů, možná celou stovku, a dnes poprvé došlo na potíže. Jistě, protože do nich poprvé nechala natéct vodu. A kdoví, co v té odpadní vodě navíc bylo za bakterie. Rychle šátrala po kapsách, ale náplast u sebe jako naschvál neměla. Nejspíš by na mokřých nohách stejně nedržela. Nezbylo jí tedy než pokračovat.

Běžela dál. Prodírala se křovím, šplhala po skalách, přeskakovala padlé kmeny. Vrátit se nemohla, pak by nesplnila úkol a kdoví, zda by vůbec do-

stala jinou šanci. Musí najít Leviho, teď, nebo nikdy, a teprve pak se starat o svoje nohy.

Ale ty zatracené puchýře pálily při každém kroku a bolest se stupňovala. Zkusila držet prsty pokrčené, aby se odírání o botu zmírnilo, ale neulevila si. Napadlo ji, že se zastaví a stáhne si ponožky, ale dřením bosé nohy o boty by všechno nejspíš zhoršila.

Zastavila se tedy jen, aby se napila. Ze čtyř lahví vody už zbývaly jen dvě. Pot z ní tekla tak, že měla tričko a kalhoty stejně mokré jako boty, vlasy se jí lepily ke krku a v očích jí pálila sůl. Být tvrdá holka opravdu není pro úhledné panenky, i když situace jako tahle by si Jina ráda od-pustila.

Kilometr před cílem už se musela opírat o klacek, ale když mrkla na telefon, zjistila, že je poměrně rychlá i s bolavýma nohama. Ještě musí Leviho dostat z lesa do setmění. Netušila sice, jak zvládne těch osm kilometrů zpátky na cvičiště, ale tím se hodlala zabývat, až Leviho najde.

Poslední úsek byl nejtěžší. Vysoký les ustoupil kleči, musela přelézat balvany a šplhat po skalách, kde se dobře mohli vyhrívat i hadi. Jednou jí noha uklouzla a už to vypadalo, že se zřítí. Podařilo se jí ale zachytit a vyvázla jen s odřenou dlaní a loktem.

Když skály zdolala, terén se na chvíli trochu vyrovnal. Zkontrolovala tedy svou polohu na kompasu, dala se víc vlevo a za pět minut narazila na jiný velký balvan, na němž seděl Levi s lahví v jedné a knihou v druhé ruce. Už ale nečetl, protože sledoval, jak se k němu blíží.

„Co to čteš?“ prohodila ledabyle, jako by se málem nestrhala ve snaze najít ho včas.

Místo odpovědi se zamračil a zavrčel: „Ty kulháš.“

Proč každá jeho poznámka zněla jako kritika? Pokusila se zůstat v klidu. „Pucejře. Namočila jsem si nohy. Tak jdem, musíme se odsud přece dostat do setmění, jak jsi řekl.“

Levi se nezvedl, jen vytáhl telefon a začal psát textovku.

Jina na něj rozzlobeně zírala. Teď je chce snad schválně zdržovat?

„Jestli to nestihneme, bude to na tobě,“ ozvala se ostřeji. „Nebo tě tady nechám a půjdu sama. Našla jsem tě. Jestli se vrátím za světla, bude úkol splněn, ať už budeš se mnou nebo ne.“ Sevřela pevně svůj klacek a otočila se, rozhodnutá neztrácet ani minutu.

„Sedni si a sundej si ty boty,“ rozkázal. „Napsal jsem Boomovi, aby nás vyzvedl.“

„Cože? To ne!“ Sevřela klacek, jako by se ho chystala probodnout. „Našla jsem tě a stihnu se vrátit za světla. Nenechám se vyhodit jen proto, že...“

„Dost,“ přerušil ji a zlostně na ni pohlédl. „Neřekl jsem, že musíme vyjít z lesa, ale že mě máš najít tak rychle, abychom to stihli. To jsi zvládla. S Boomem jsem se domluvil předem, že pro nás přijede. Jenže se nedostane až sem nahoru, takže musíme kus sejít a ty potřebuješ ošetřit nohy. Tak si sundej ty boty a ponožky.“

Měla chuť ho zaškrtnit. Opravdu na to pomyslela, jenže by ji jistě přepral s ponižující rychlostí. Byla v tu chvíli ale tak vystresovaná a rozčilená, že by se snad rozbřečela. Ale to si musí nechat na později. Speciálně před Levim se musela ovládnout stůj co stůj.

„To nemá smysl,“ řekla po chvilkovém boji s vlastní tvrdohlavostí. „Ne-vzala jsem si lékárničku.“

„Možná nejsi připravená,“ odsekl, „ale já ano.“ Z kapsy na stehně vytáhl žlutou krabičku. Jina měla stejnou, ovšem v autě. Nebrala si s sebou nic než to, co mohla potřebovat. A jak mohla tušit, že skončí ve škarpě plné vody?

Nohy už ji ale ukrutně pálily a náplast mohla pomoci, aby se to nezhoršilo. Sedla si tedy na kámen a začala rozvazovat tkaničky. Když si pak stáhla vlhké ponožky, odhalila puchýře na patách a shora na všech prstech. „A kruci.“ Tohle ji bude bolet ještě několik dní.

Natáhla ruku ke krabičce, ale Levi si k ní dřep, vzal její pravou nohu a položil si ji na koleno. Jina zděšeně vydechla a vyrazila ze sebe proud slov, z nichž srozumitelná byla jen: „Co? Hej! To zvládnú sama.“

Pokusila se nohu odtáhnout, ale chytil ji dlouhými prsty pevně za kotník a přidržel ji na místě. Přitom na ni krátce pohlédl. „Udělám to.“

Srdce se jí ihned rozbušilo jako kovadlina. Zírala na jeho velkou ruku, z níž jí do kůže pronikala horkost. Byl tak velký a svalnatý, že se cítila přemožená, jako by ji povalil na záda. *Bože!* Rychle tu představu zahнала, ale nervozně sebou škulbla.

Zase ji probodl pohledem. Oči měl tak tmavé, že nedokázala rozeznat duhovku od zorniček. „Drž,“ řekl jen, ale v jeho hlase zaznělo něco nového, co nedokázala dešifrovat, ale přinutilo ji to docela ztuhnout.